

ved jeg troede, at jeg var fuldstændig gæderet, at jeg ikke havde det mindste Mistillid til det nuværende Folkething. Det ærede Medlem vil nu imidlertid lægge mig saa høilig til Last, at jeg ikke ogsaa har den fuldstændigste Tillid til alle kommende Folkething; men han maa tilgive mig, at jeg ikke kan følge ham deri. Efter min egen psykologiske og historiske Erfaring seer jeg ikke rettere, end at det kan være velgrundet at mene, at der vil kunne komme Forhold tilstede, hvorefter der kan fremstaae en Forsamling, som man kun med en vis Betænkelse vilde see gjøre sig til Herrer netop over de aandelige Interesser. Vil det ærede Medlem sige, at dette er Mistillid, eller endog dybt Mistillid, skal jeg gjerne tage derimod; men det forekommer mig dog virkelig uforløbent, at han stiller sig op som Talsmand for Slægter, der ere usødte, idetmindste som Rigsdagsmand. Det ærede Medlem maa lægge Mærke til, hvad jeg meget bestemt fremhævede, at naar man vil drage nogen Slutning fra de tilbagelagte Erfaringer, gaaer det ikke an at overse, at disse ere gjorte under Forhold, som nu skulle forvandles, og man kan altsaa paa ingen Maade slutte saaledes: Siden vi have seet, hvad der er gjort, kunne vi være ganske rolige for Fremtiden. Nei, ligesaa lidet som man kan have Fortrøstning til den menneskelige Natur i Almindelighed eller til Folkethingsmændenes Natur i Særdeleshed med Hensyn til Fritagelse for fremtidige Tilbøieligheder, som andre Steder have vist sig at være tilstede, ligesaa lidt maa man overse, at man netop vil komme til at virke under ganske andre Forhold paa dette Omraade, hvis Forslaget under Nr. 43 bliver gennemført. Den ærede Rigsdagsmand meente, at der var en Bagtanke. (Winther: Det har jeg ikke sagt.) So, den ærede Rigsdagsmand sagde, at det var den egentlige Bagtanke. (Winther: Jeg har ikke nævnt Ordet Bagtanke.) Det ærede Medlem maa undskyldes, men jeg hørte fra hans egne Læber, at det skulde være en Bagtanke hos mig, at det ikke skulde kunne gaae an ved et Strøg her paa Finantsloven at udslutte de særlige Fonds, hvormod der dertil skulde kræves en Lov. Det synes mig imidlertid, at jeg saa

bestemt og tydeligt har fremhævet dette, at det ikke i fjerneste Maade kan kaldes en Bagtanke; jeg har ved tidligere Leiligheder vedkjendt mig det saa bestemt, at jeg mener, det ikke maa kunne overraske, at jeg nu siger det. Det forekom mig imidlertid, at det ærede Medlems hele Foredrag, som knyttede sig hertil, og hvori han advarede enkelte andre Folkethingsmænd for ikke at geraade i Fordærvelse ved at slutte sig til Ministeriets Opfattelse, hvilede paa en høist seilagtig Grund. Det ærede Medlem anstillede for det Første Betragtninger over, hvem der havde den lykkelige Stilling her i Verden, og han fandt, at det var Ministeriet; han sagde, at Ministeriet var i en lykkelig Stilling, idet det kunde forhindre, hvad det ikke vilde gaae ind paa. Jeg tilslaaer, at det forekommer mig, at denne hele Betragtning om den lykkelige Lod her i Verden, hvad enten det nu er for Ministeriet, for Folkethinget eller for Landsthinget, ligger ganske udenfor det, hvorom der her er Spørgsmaal. Enhver af disse Stillinger har ganske vist sine Behageligheder, men den har sandelig ogsaa sine Ubehageligheder, og det turde vel være muligt, at man, naar man opgjorde Summen, vilde finde, at Ministeriet havde den største Part af Ubehageligheder. Der gives mangfoldige Ubehageligheder for Ministrene, som Rigsdagen ikke er fri for netop at skabe, og som den netop føler sig kaldet til at skabe; den kan virkelig gjøre det paa mange Maader og gjøre det saa villigt, at det kan blive Ministeriet overmaade ubehageligt; men derom dreier Sagen sig ikke. Sagen dreier sig om, hvad der er det constitutionelt Rette, og vi maa da tage Glæderne og Sorgerne saaledes, som de kunne falde. Sagen er virkelig ikke afgjort med, at man siger, at Folkethinget nu engang har med Alt det at gjøre, der angaaer Forvaltningen af Statens Pengemidler. Det er en af disse almindelige og løse Ytringer, som Intet bevise; thi vil man tage den efter Ordene, kan alt Muligt derigjennem lægges ind under Afgjørelse ved Finantsloven; der vil ingen Grændse være derfor. Uden derfor at gaae dybere ind herpaa, skal jeg blot holde mig til, hvad jeg bestemt har udtalt, og hvad jeg vil fastholde, at det,